

**Edita Dufková**

# ***Nebudeš mutantem!***

„Tak co, už ses dost prospal?!“ Hlas se rozezněl kdesi vysoko, zarezonoval v lebce a rozcinkal desítky bolavých vláček v mozku. Bolest byla nesnesitelná.

Trojka, toho času muž a jako vždy s příšernou bolestí hlavy, opatrně otevřel jedno oko. Pravé. To druhé nechal pro jistotu zavřené. Nad ním stál mohutný, plešatý a trošku zapáchající muž. Trojka otevřel i levé oko. V místnosti bylo přítomí a nízký strop byl špinavý.

„Tohle jsi měl v bundě,“ ozval se muž zase tím nepříjemně silným hlasem a hodil Trojkovi na prsa jakýsi papírek. „Tak bych ti měl posloužit a trochu ti oživit paměť. Ty seš ten chlap, co včera přišel ke mně do hospody, vychlastal tam šestnáct pív, a když potom padl pod stůl, neměl u sebe ani floka. Takže ty piva si odpracuješ, jinak tě prodám na orgány!“

Poslední slova opravdu zbolela Trojka nahmatl papírek, narovnal ho a přistrčil si ho před oči.

„Trpíš chvilkovými výpadky paměti,“ stálo na něm. Žádná potěšující zpráva, ale alespoň to vysvětlovalo, proč si Trojka vůbec nepamatuje, kdo je a jak se sem dostal.

„Takže se dej do kopy a za čtvrt hodiny ať tě vidím dole v kuchyni,“ houkl hostinský a pořádně za sebou práskl dveřmi. Trojka se pomaloučku posadil. Pokojík byl tak malý, že se do něj vešla jenom rozvrzaná postel s kusem hadru místo povlečení a rezavé umyvadlo v rohu. V nohách postele ležela zmuchlaná džínová bunda Trojka se po ní natáhl. V jedné kapse býval lístek a v druhé by mělo být něco proti té hnusné bolesti hlavy. Lahvička z tmavého skla s nápisem Aspirin. Nápis je jenom kamufláž, preparát uvnitř se jmenuje úplně jinak. Aspirin na něj stejně nezabírá, protože...

V tom okamžiku se Trojkova paměť alespoň trochu pro-jasnila. Věděl už, kdo je, proč ho věčně bolí hlava i proč k němu patří podivné jméno Trojka. Kódové označení 003, doopravdy. Dvě nuly vepředu, jako by doufali, že se jednou budou psát i trojčíferná pořadová čísla. A přitom to nedotáhli ani do čísla pověstného agenta 007. Poslední byla Pětka. Nebo byl Pětka? Správně by to měl být asi střední rod. Podrbal se ve vlasech a zahnal zbytečné úvahy. Hlava ho bolela jako vždy. Bylo to tak pořád a bolest nikdy doopravdy neustoupila. Trojka odšrouboval zátku lahvičky a vysypal si tablety na dlaň. Byly dvě. Jenom dvě? Nebylo jich včera víc? Nebyl si jistý, paměť ho poslední dobou zrazovala víc než obvykle. Jenže dvě tablety byly zatraceně málo, to věděl víc než jistě. Bez nich ten bolehlav nepřežije. Hodil jednu tabletu zpátky do lahvičky a druhou se pokusil přepulit. Tabletka se s křupnutím rozpadla na čtyři kusy. Největší z nich zalétl až do

rohu místnosti. Trojka si povzddechl, nasypal zbytek léku do lahvičky a zašroubovanou ji schoval do kapsy bundy. Sesunul se na kolena a po chvíli hledání zachránil úlomek z prachu na podlaze.

Lék mu skoro neulevil, akorát bolest se vrátila do svých obvyklých mezí.

Hospoda už byla otevřená, ale hostů v ní bylo pomalu. Unaveného chlápka s odřeným batohem na zádech, který se přišoural odkudsi zeshora a hned zapadl na záchod, si nikdo ani nevšiml.

Tvář v popraskaném zrcadle byla Trojkovi naprosto cizí, ale to bylo normální. Všechny jeho tváře mu byly cizí. Zamračil se na svůj odraz a trochu se pocíkal studenou vodou. Voda je na houby. Chtělo by to pivo. Moře piva Troj-kův obličej se během úvah měnil. Ploché nos se zmenšil a zostřil, oči se zvětšily a dostaly modrou barvu, k blond vlasům přibyla světlá pleť s nádechem pih. Ještě vyměnil džínovou bundu za černou koženou z batohu a nikdo už by v něm nehledal včerejšího opilce, který dlužil hospodě za šestnáct pív. Nový Trojka tady žádné dluhy neměl. Na odchodu ještě stihl vypít nějakému nepřítomnému hostu zvětralé pšlivo, a tak jeho nový den nezačal úplně špatně.

Unavené načervenalé slunce svítilo kdesi na vyrudlé obloze a zaplavovalo křivolaké uličky nanicovatým světlem. Se zatroubením si mezi chodci, auty a vznášedly razila cestu velká tana Chlupaté zvíře mělo na propadlých bocích připevněny objemné vaky s nákladem a rozkládalo svá úzká umělá křídla vysoko nad ulici. Modře se lesknoucí fotovoltaické články zachycovaly světlo vycházejícího slunce a dodávaly tane energii. Za solárními křídly měla ještě menší křídélka zářící jasnou chlorofylovou zelení. Zvíře křížené s rostlinou, to je tedy věc, zakroutil Trojka hlavou a vydal se pomalu k centru městečka. Jeho vlasy se prodloužily až na ramena a oči získaly barvu zadních křidélek tany.

Trojka se unaveně opřel o vyhrátou zeď a sesunul se po ní na zem. Pekař na něj poštvál psy, když se pokusil ukrást housku. Psi, obrovská černá zvířata, nějak vycítili, že Trojka není tak úplně člověk, a štváli ho tím zběsileji. Trojkova zranění se už zacelila, ale roztržené bundy bylo škoda. Co bylo ale horší, určitě se brzy rozšíří, že někdo zabil pekařovy bojové psy. Nebo spíš něco je zabilo - zlomilo jim vaz a roztrhalo krk.

Hon na mutanta už proběhl v nedalekém Chavinu. Naštěstí se proslýchalo, že mutant má po honu spáleninu přes půl obličeje. Tady dokonce upálili jednoho nešťastníka se stejnou jizvou. Ulicí zavál studený vítr a shodil Trojkovi světlé vlasy do očí. Měl hlad a bolest hlavy nezahнала ani další čtvrtka tablety.

Z nedalekého podlouhlého náměstíčka se ozýval hluk tržnice. Trojka vstal a pomalu se táhl pestrým davem kolem

jednotlivých stánků.

„Tany, tany na prodej!“ zařval kdosi těsně vedle jeho ucha „Kupte si skvělou tanu!“ Prodavač páchl hůř než jeho zvířata Když uviděl, že se Trojka zastavil, škulb řemínkem a přitáhl své zboží blíž.

Většina mladých taň byla ošklivých a podvyživených, ale tohle mládě bylo opravdový ubožák. Vychrtlá, s olýsalou srstí a krkem rozedřeným od obojku, oči i lůžka drápů zanícené a krvavé. Otevřela olámaný zobák a zachrčela

„Hezké zvíře,“ řekl Trojka a tvářil se, jako by si ji chtěl pohladit. Hned vedle tany leželo několik ošatek s ovocem. Kdo ví, proč mají tany zobák. Snad aby se hodil k jejich solárním křídům. Nebo aby nemohly kousat. Tak klovou. Hubené zvíře podniklo bleskurychlý výpad a vyseklo z Trojkový ruky kousek kůže.

„Jau, zrůdo vošklivá!“ ucukl a druhou rukou hmátl po pomeranči na ošatce. Tana uhnula obchodníkově trestající ruce a zaútočila podruhé. Trojka uskočil - a celé to rodeo probudilo ospalou prodavačku ovoce.

„Dáš ten pomeranč zpátky, chmatáku jedna zlodějská!“ zařvala silným hlasem, „Zloděj! Chyťte zloděje!“ Trojka pustil pomeranč a dal se do běhu. Křik „Chyťte zloděje!“ nabyl na intenzitě a pár odvážlivců po něm dokonce chňaplo. Proč jenom lidi tak rádi honí vyvrhele postavené mimo zákon?

Před úzkou postranní uličkou mu kdosi podrazil nohy a Trojka upadl na bradu a zápěstí pravé raky, které si odřel až na kost. Bolelo to, hlava ho bolela ještě víc, čísi ruce ho neurvale popadly a postavily zpátky na nohy a krátkodobá paměť se na něj zase na chvíli vykašlala.

Byli tři. Dva přitlačili Trojku zády k hrubé zdi a drželi ho za ruce a třetí se s povýšeným úsměvem rozkročil před ním. Na šedém elastickém triku měl placku Vynucovače pořádku.

„Ty nevíš, že krást se nemá?“ houkl. „Copak neznáš zákony?“

Trojka se rozhlédl. Ulička byla úzká a slepá až tržiště do ní příliš vidět nebylo. Samozřejmě, že zákony znal. Během svého života je porušil už úplně všechny. Vynucovač vytáhl nůž, škrábl jím Trojku zespoda do brady a potom ho jemně píchl do levého předloktí.

„Trest za krádež je useknutí ruky,“ řekl naprosto vážně. Trojka se pokusil vyškubnout a jeden z mužů se krátce uchechtl. Jestlipak by useknutá ruka dorostla? Asi jo. Jenže kosti se tak špatně dělají.

Vynucovač vyhrnul Trojkovi rukáv a řekl: „Tu zlodějskou pazouru ti uřízneme. Asi tady,“ dodal a švihl nožem. Dřív, než Trojka stihl domyslet, jaké následky by to pro něj mohlo mít, se rána stáhla a srostla

„Co...?“ Vynucovač odskočil a málem upustil nůž. Zatraceně. Jenže oni to mysleli vážně. Na Trojkově pravé ruce vyrostly místo nehtů dlouhé drápy. Máchnutí náhle svalnatou prackou a muž, který ho držel, se zhroutil s roztrženou tváří. Než se stihl druhý chlapík zorientovat, přibýly mu na předloktí čtyři hluboké šrámy. To už byl Trojka volný

a vybíhal z uličky, jak nejrychleji dovedl. Za ním se nesl Vynucovačův řev: „Je to zrůda! Mutanti Je to mutant!“

Nad zákony Neukradneš! a Nezabiješ! stál ještě jeden, silnější zákon. Zněl Nepoužiješ lidské DNA k experimentům! neboli Nestvoříš mutanta! Lidé ho ale znali trochu jinak. Podle nich říkal Nebudeš mutantem! a za porušení byl trest smrti.

Trojka se rozhodl proběhnout napříč tržištěm. Dobře si pamatoval, že je tam ulice. Malá, uzoučká a snad nebude slepá jako tahle. Za ním už dobrých deset hlasů řvalo: „Mutant! Zabijte mutanta!“ a do té doby pokojní obchodníci a kupující se sbíhali k centru rozruchu, které se tvořilo pár kroků za Trojkou kolem Vynucovače.

Před vstupem do uličky stál tlustý prodavač koberců a pokusil se srazit Trojku pěstí. Dostat mutanta se ve společnosti hodnotilo. Ten mu to oplatil, a protože měl na ruce pořád drápy, bude na něj mít prodavač nadosmrti památku. Druhý člověk, který se vedle něj už už připravoval Trojku chytit, si to naštěstí rozmyslel a uskočil ke zdi.

Ulička byla úzká a krátká, slepá naštěstí nebyla Ústila do další ulice plné lidí. Sakra Potřebuju nějaké opuštěné místo a trochu času. Zelenooký blondák, jak jen jsem si to mohl vymyslet! Ale nemůžu se měnit, když se na mě všichni dívají. Z uličky se vyvalil dav pronásledovatelů. Vynucovač a jeho méně zraněný pomocník v čele a za nimi dobrá čtvrtina lidí z tržiště. Oči jim plály vzrušením z honu na cizince, který porušil zákon.

„Je to mutant, zabijte ho!“

Trojka rozrazil mladou dvojici, zabočil, seběhl krátké schody a vpadl do další zalidněné uličky. Kde se jich tolik v téhle vsi bere? Nějaký mladík se chtěl vytáhnout před svou dívkou a postavil se Trojkovi do cesty. Trojka ho nelítostně smetl. Drápatá ruka rozerval mu hrdlo a ten zůstal ještě chvíli stát, zatímco jeho krev stříkala širokým obloukem po okolí. Potom se zhroutil do náruče hystericky ječící dívky. Kolem mrtvol se okamžitě shlukli další lidé a pletli se do cesty Vynucovači.

Trojka vletěl do nejbližší uličky, k jeho velkému štěstí liduprázdné. V chvatu ze sebe strhl bundu i batoh, svůj vak kopl do výklenku za sebou a bundu odhodil co nejdál do uličky. Současně s tím se začal měnit. Vlasy se mu zkrátily, zřídly a nabyly popelavého odstínu. Pleť se mu stáhla, pokryla se sítí vrásek a ohyzdných boláků. Pigmentové buňky vytvořily různobarevné skvrny špíny a nemoci.

V tom okamžiku se objevil v ústí ulice Vynucovač se skupinkou pronásledovatelů v zádech.

„Hej, žebráku, neviděls tu zrůdu?“

Žebrák se zapotácel a upadl ke zdi. Nedělalo mu to nejmenší potíže - po tak rychlé transformaci se mu černalo před očima a hlava ho bolela jako střep.

„Chceš bejt taky zrůda?“ natáhl k Vynucovači vředy pokrytou paži. Ten podle očekávání couvl a odplivl si.

„Hele, tady je jeho bunda,“ křikl kdosi, „co kdybychom na něj zkusili vzít psy?“

„Tak rychle, rychle, než ztratíme stopu!“ Skupinka se brzy vytratila

Trojka zavřel oči a zůstal ležet tam, kde upadl. Nebylo to příjemné ani pohodlné, ale nic lepšího stejně dělat nemohl. Zůstal na stejném místě, i když kolem táhl zklamaný Vynucovač. Muž pořádku ztratil mutantovu stopu, a tak si alespoň s chutí kopl do ležícího žebračka Lidská troska na to nezareagovala jediným slovem.

O nějakou chvíli později se malomocný žebrák dotáhl k okraji tržiště. Chvilí okouněl a pak se přikradl k prodavači ovoce.

„Neměl byste něco pro chudáka?“ zaskuhral.

„Zmiz, špíno,“ utrl se prodavač.

Žebrák se přikrčil. „Kazej se vám pomeranče,“ ukázal.

Prodavač vrhl krátký pohled na něj, pak na své zboží a nakonec vytáhl dva zahrávající plody a mrštil je po chudákovi.

„Zmiz,“ sykl.

Chudák se s hlubokou úklonou odporučel. Ono krást se smí i na veřejnosti a beztrestně, akorát na to musíte mít tu správnou tvář.

Trojka se ukryl na jednom opuštěném dvorku. Sedl si mezi zbytky dřevěných trámů a kousky rozmočeného papíru a snědl jeden nahnílý pomeranč. Druhý, s šedým kolečkem plísně, si schoval do batohu na horší časy. A že přijdou, to věděl docela jistě.

Oblohou táhly řídké mraky a malým dvorkem se točil studený vítr. Nesl s sebou drobné smetí a jakýsi neuvěřitelný puch. Teprve ten smrad donutil Trojku probrat se ze strnulé pozice s dlaněmi přitisknutými ke spánkům. Bolest je zlá, ale něco se s tím dělat musí. Natáhl před sebe svrasklé, vředovaté ruce. Takhle do Ridgenu nemůžu. A bez peněz taky ne.

Vítr na nahých rukou zábl. Trojka si povzdechl a pomalu se postavil. Nechtělo se mu, ale okolnosti ho nutily, aby něco dělal. Stáhl si tričko a hodil ho na batoh. Potom přidal kalhoty, sešlapané boty a úplně nahý na chvilíčku strnul a zavřel oči. Existuje způsob, jak provést přeměnu bez zbytečného plýtvání energií? Asi jsem se to někdy učil. A nebo ne? K čertu s tou pamětí!

Trojkový pigmentové buňky vrátily jeho tělu přirozenou barvu. Kůže se vyhladila, zmizely všechny vředy a vrásky. Po chvilce zmizelo i Trojkovo přirození, vsáкло se do těla a z něj se stal hermafrodit. Pod napjatou kůží bujely tukové buňky a přelévaly se. Jeho pas se zúžil, boky zaoblily a na hrudi se mu nalila ňadra V bezpohlavním klíně vyrašily krátké černé chloupky a dorostlo to, co tam obvykle mívají ženy. Trojka si ještě přidělal černé vlnité vlasy, šedé oči a hezký, i když nevýrazný obličej. Nová podoba byla hotova

Před očima se mu střídavě černalo a roztáčela ohnivá kola a v hlavě bušily miliony kladívek. Pokusil se sehnout pro batoh, ale neodhadl správně vzdálenost, zavrál a upadl. Do nahého dívčího zadku se mu zaryla dlouhá tříska

„Do prdele kurva práce!“ zaklel Trojka neženským hlasem. Diletante! Hlasivky! Tříska byla zaražená na tak nemožném místě, že se na ni skoro nedalo dosáhnout. Trojka poopravil hlasivky, takže klel jako ochraptělá kurva, a po delším zápolení se konečně pitomého dřívka zbavil. Z batohu vytáhl červené propínací šaty a oblékl si je na nahé tělo. Zapínaly se na spoustu malých magnetických knoflíčků.

Přestože si umiňoval, že na pomeranč ani tablety nesáhne přinejmenším do večera, snědl oboje. V ovoci bylo plno cukru a čtvrtka tablety otupila alespoň ty nejhorší bolesti.

Už se začínalo smrákat, když dívka v křiklavě červených šatech došla ke konci hlavní třídy. Chvilku nerozhodně postála, potom spustila k zemi svůj odřený batoh a opřela se o zed'.

Ulicí profrčelo nízké černostříbrné vznášedlo. Uprostřed třídy se náhle zastavilo, širokým obloukem otočilo a vrátilo nazpět. Zastavilo u dívky v červených šatech.

Trojka udělal několik kroků k vozidlu a vyzývavě se zahoupal v bocích. Dveře nízkého vznášedla se odklopily jako ptačí křídlo a vystoupila dívka Na sobě měla šedý přiléhavý kostýmek a místo vlasů cosi, co nejvíce připomínalo černo-červeno-bíle pruhované dikobrazí ostny. V uchu měla stříbrné mobilátko - malou komunikační pecičku a od ní tenký drátek mikrofónu k ústům. Narovnála se a zadívala se na Trojku. Sahala mu někam k prsům.

„Ahoj,“ řekla, chytla ho za živůtek a přitáhla blíž k sobě. Magnetické knoflíčky šatů přirozeně povolily. Dikobrazice se usmála a vsunula ruku Trojkovi pod oděv. Měla dlouhé, ostré nehty.

„Líbíš se mi,“ řekla „Kolik chceš za jednu noc?“

„Tři sta tekeln,“ zněla odpověď. Bylo to trochu víc, než by si mohla říct běžná děvka v tomhle městečku, ale Dikobrazici podle všeho stejně moc na penězích nezáleželo. Vyprostila ruku zpod Trojkova oděvu a přihladila magnetické

knoflíčky k hrudi.

„To by šlo,“ kývla a nastoupila do vznášedla Trojka se nasoukal za ní.

Vznášedlo dojelo na nádvoří sídla daleko za hranicemi Chavinky. Pozemek byl obehnan třímetrovou zdí a zvenčí připomínal nedobytnou pevnost. Uvnitř se skrýval přepychový a trochu nevkusně zařízený palác.

Dikobrazice vystoupila, nechala vznášedlo otevřené a zamířila k širokým skleněným dveřím. Trojka vytáhl z vozidla svůj odřený batoh a pomalu ji následoval.

Sídlo vypadalo prázdné a bohatí Iklé mívají občas podivné choutky.

Jenže tři sta tekelnů je tři sta tekelnů. Bez nich se nedostanu do Ridgenu a bez toho nezískám prášky proti bolení hlavy.

To rozhodlo.

'Záře ranního slunce pronikala do pokoje oknem vedoucím do růžové zahrady. Uprostřed místnosti stála prostranná postel s nebesy a poloprůhledné závěsy vrhaly jemné pastelové stíny na bílé zdi.

Dikobrazice ležela na břiše, broukala si písničku v neznámém jazyce a Trojka jí přejížděl nehty po stehnech. Nechal si je narůst dlouhé a ostré, protože Dikobrazici se to líbilo. Skoro to připomíná drápy, kterými jsem ještě včera vraždil. A teď mi vydělávají peníze.

Tři sta tekelnů bylo opravdu tvrdě zasloužených. Dikobrazice nejspíš brala nějaké drogy, protože vydržela být nelidsky čilá celou noc.

Trojkoví se točila hlava, chvílemi se mu zatmívalp před očima a měl pocit, že pokud se ta ženská s bodlinatou hlavou okamžitě nezvedne a nezmizí, omdlí před ní vyčerpáním.

Dikobrazice dozpívala písničku se slastným zamručením se protáhla a převrátila na záda

„Mno,“ broukla, „nebylo to špatné.“ Aby bylo! Mužské hormony v ženském těle, to je skvělý recept na lesbu.

„V tom šuplíku by měly být nějaké peníze,“ ukázala rukou k nočnímu stolku, „vem si své tři stovky a zmiz.“

„Do Chavinky je daleko,“ namítl Trojka

„Tak tě tam někdo odveze,“ zavrčela Dikobrazice a spustila nohy z postele.

„A nemohla bych zůstat tady?“ odvážil se zeptat Trojka pokorným hlasem, „ještě jednu noc?“ Tři stovky na jízdenku do Ridgenu pořád nestačily.

Dikobrazici ten návrh překvapil. Zamračila se, potom si ale zamyšleně pohladila levé ňadro a prohlásila: „No tak dobrá. V Chavince ti asi nikdo tolik nezaplatí, co?“

„Ráda bych odjela z města, paní,“ sklonil Trojka hlavu.

„Dobře,“ usmála se Dikobrazice, „pokud tu zůstaneš ještě jednu noc, dostaneš šest set tekelnů.“

Trojka její úsměv neviděl, protože jinak by se okamžitě sbalil a co nejrychleji zmizel.

Dikobrazice vyštěkla do mobilátka krátký povel a potom strčila Trojku do zad: „Běž. Předě dveřmi tě čeká služebná a ukáže ti pokoj.“

Služka byla malé dítě ve volných šatečkách. Jakmile uviděla Trojku, mávla na něj ručkou a rychle capkala kamsi ztemnělými chodbami. Trojka ji následoval. Všiml si, že rytmus kroků není pravidelný, to dítě muselo mít zraněnou nebo chromou nohu. Děvčátko ho dovedlo k dvířkům někde v horních patrech. Komůrka ve věži. No to jsem potřeboval. Protáhl se úzkým vchodem do pokojíku, který nebyl o moc větší než ten, ve kterém se včera probudil u hospodského. Postel byla ale čistě povlečená a hygienický kout byl zařízen značně moderně. Trojkoví to ke štěstí naprosto stačilo.

„Budete si něco přát?“ zeptal se hrubý hlas, který mohl patřit staré, upracované ženě. Trojka sebou škubl a poprvé si prohlédl služku. Nebylo to dítě. Zmátla ho výška postavy a krátké nohy a ruce. Tělo zakrývaly pytlavé šaty, ale i tak bylo vidět, jak je pokroucená a zdeformovaná. Polovina tváře té ženy byla odulá a posunutá nahoru oproti druhé. Obludný načervenalý nádor jí pokrýval část lebky a zatlačoval koude-lovitě vlasy k jedné straně. Bytost měla nižší oko černé a vyšší zažloutlé.

„Chtěla bych něco k jídlu.“ dokázal ze sebe vypravit Trojka „Ovoce. A pivo,“ vzpomněl si na důležitou složku svého jídelníčku. Speciální metabolismus si žádá speciální potravu.

Stvoření neodpovědělo, kývlo znetvořenou hlavou a odešlo.

Ta služka je zrůda! Nebo ještě lépe - mutant. Co potom, sakra, dělá tady? Proč si tu Dikobrazice drží něco takového? Ze soucitu? Z perverze? Kdo ví.

Jedno ale bylo jisté. Sloužila tu zrůda Obluda odlišná od normální lidské rasy. To bylo zatraceně podivné ve světě, kde se odlišnost trestala smrtí. Nebudeš mutantem! Ten zákon znal Trojka víc než dobře.

Zrovna se mu zdál překrásný sen, když se kousek od něj kdosi pitomě zachechtal. Trojka otevřel oči a spatřil bílou zeď. Co to, sakra... Paměť mu nesloužila jen okamžik. Potom mu úslužně prozradila, že je momentálně děvkou v paláci

lehce perverzní lesby s bodlinami na hlavě. Trojka se pootočil a do zorného pole mu vplula křivá postavička v otevřených dveřích.

„Co je?“ zavrčel na ni nevlídně.

„Chrápete,“ uchichla se zrůda do hrsti.

Ach jo. Co jsem zase zvorál?

„Paní vás chce,“ dodala služebná. Trojka se na posteli pomalu posadil a natáhl se po batohu, na kterém ležely červené šaty.

Služtička se zase zachechtala: „Oblékat se nemusíte.“

To je taky fakt. Trojka vytáhl z batohu akorát lahvičku, polkl posledníčtvrtku tablety a zase lékovku schoval. Bude to muset na tuhle noc stačit. A zítra už budu mít šest set tekelů a pojedu do Ridgenu.

Zrůdička ho protáhla neuvěřitelným labyrintem chodeb a sálů. Orientaci ztratil už dávno, ale v jednu chvíli procházeli zaskleným atriem kolem dvorku, na kterém pořád stálo Dikobrazičino vznášedlo. Potom následovala krátká chodba, schody dolů, jedna úzká, špatně osvětlená chodba a ocitli se v obrovské podzemní místnosti. U stěn stály řady tenkých sloupů podpírajících klenutý strop. Většinu sálu zabíral oválný bazén. Ve středu měl malý ostrůvek a na něm seděla nahá Dikobrazice.

Trojka opatrně přešel k okraji bazénu. Služebná se ztratila a Dikobrazice se na něj škádlivě usmívala.

„Pojď do vody!“ křikla a mávla rukou. Voda v bazénu byla černá a vypadala olejovitě. Když do ní Trojka namočil špičku bosé nohy, zjistil, že je bezbarvá a chladná. Nádrž byla vyložená hladkým černým kamenem.

Trojka položil i druhou nohu na schůdky, když vtom si všiml pohybu ve vodě na druhém konci bazénu. Vlnky se složily do úzkého V a pak čerčící se vodu prořízla kosinka trojhranné ploutve. Trojka skočil zpátky na suchou zem. Ocelově šedé torpédovité tělo před sebou hnalo vlnu vody a blížilo se ráznými údery mohutného ocasu. Pokud mohl Trojka odhadovat, měřil žralok dobré tři metry. Zvíře opsalo oblouk a pokračovalo v plavbě podél stěn bazénu. Dikobrazice se rozesmála.

„Tohle je Drobeček. Jak se ti líbí? Krásný, že?“

„Myslím, že těch dalších tři sta tekelů oželím, paní,“ rozhodl se Trojka

„Jakých tři sta?“ Dikobrazice se přestala smát. „Celých šest set je za dnešní noc. Včerejší honorář ti propadl za ubytování. Šest set nebo nic. Tak pojď ke mně,“ plácla rukou do vody.

Žralok zatáčel ve vzdálenější části oválu. Mrcha jedna! Prachy potřebuju. Jenže zvířata mě nesnášejí a pochybuju, že tahle bestie udělá výjimku. Trojka se zkoumavě zadíval na Dikobrazici. V levém uchu měla stále mobilátka. Asi ho nikdy nesundává, alespoň včera tomu tak bylo.

Znovu si stoupl na první schod a potom přešlápl na druhý. Žralok se přehnal kolem a vlnky ošplíchly Trojkovi nohy. Odhodlaně udělal další krok. Zvířata to poznají. Vždycky poznají, že nejsem člověk. A žraloci se přece řídí čichem, ne? Bazén byl hluboký. Trojkovi sahala voda k prsům, když sebou žralok na druhém konci mrskl, otočil se a začal zrychlovat. Trojka sebou plácl do vody a několika tempy se dostal k ostrůvku. Vylezl na něj právě v okamžiku, kdy se k němu šedé tělo přihnalo. Zubaté čelisti mu sklaply jen pár

centimetrů od lýtky Dikobrazice se smíchem žraloka kopla. Nechal si to líbit a odplaval udělat další kolečko.

„Drobeček je chlap, víš,“ řekla Dikobrazice a pozorovala Trojkův výraz. „Tím myslím opravdu chlap.“ Chytila ho za ruku a dýchla mu do tváře: „Už jsi to někdy dělala se žralokem?“

Trojkovi zatrnulo. Pravděpodobnost, že si vydělá svých šest set tekelů a přežije, se blížila k nule. Asi tak rychle, jako si to přihasil Drobeček. Zavíní ocasem a pocákal obě ženy na ostrůvku. Trojka se snažil držet co nejdál od okraje, Dikobrazice si bezstarostně máchala nohy ve vodě. Žralok vykroužil úzkou osmičku a pokusil se chňapnout po Trojkovi.

„Pošli ho zase kolem dokola,“ poprosil Trojka a přešel Dikobrazici nehty po zádech. Na páteři měla vytetovaného vodního draka v psychedelických barvách.

Znovu kopla do šedého těla a třímetrová obluda se poslušně vydala na okružní plavbu. Trojka nezaváhal. Přiskočil k Dikobrazici, strhl jí mobilátka a skočil do vody. Drobeček provedl prudký obrát, ale svou oběť už nedostihl. Dikobrazice vztekla zaječela, jenže tu nebyl nikdo, komu by mohla bez mobilátka rozkazovat.

Trojka proběhl chodbou, vylétl po schodech a už tu bylo atrium a opuštěné vznášedlo na dvoře.

Počítal v mobilátce ho podle změněného hlasu bezpečně identifikoval jako Dikobrazici a měl natolik velkou umělou inteligenci, že Trojkovy zmatené rozkazy pochopil. Otevřel vznášedlo, nastartoval a vyvedl ho z paláce.

„Víš, kde je Ridgen?“ zeptal se Trojka.

„Ano.“

„Tak tam. Do Ridgenu. A co nejrychleji.“

Vznášedlo poslušně zafunělo a zamířilo k západu.

Trojka se probudil celý rozlámaný. Bolelo ho úplně všechno, co bolet mohlo. Většinu noci nespál, jenom strnule seděl a namlouval si, že odpočívá.

Naklonil se k palubní desce vznášedla. Bolest explodovala za čelem a rozšířila se v bodavých jehličkách celým mozkem až k páteři. Trojka zasténal. Léky. Chce to léky. Lahvička je v batohu. Batoh je v místnosti. A ta místnost je zatraceně daleko! Zanařikal podruhé. Musí si vystačit s tím, co má v sobě. Jinak to nepůjde.

Vznášedlo poklidně letělo nad hrbolatou silnicí mezi poli. Mezi plochými nažloutlými kopci se vynořily ruiny kdysi obrovského elektronického podniku. Zdi budovy obrůstal plevel a na střeše zbylo jen torzo původního nápisu. Tři polorozpadlá písmena NIC vystavovala své nahé kovové kosti proti špinavému nebi.

Za další zatáčkou se objevil muž.

„Zastav,“ zašeptal Trojka počítači. Vznášedlo znehybnělo vedle neznámého.

Muž se otočil a s údivem si vozidlo prohlížel. Že mu na téhle cestě zastaví drahé stříbrné vznášedlo, to opravdu nečekal. Že z něj vystoupí krásná a úplně nahá dívka, to by ho nenapadlo ani ve snu.

„Můžete mi s něčím pomoci?“ řekla černovláška Muž polkl a zmohl se na slabé přikývnutí.

Dívka k němu došla, položila mu levou ruku kolem ramen a ukázala k vznášedlu: „Něco se tam pokazilo.“ Muž na okamžik odtrhl oči od nádherného zjevení a podíval se na auto. Trojka pevněji sevřel jeho rameno, druhou rukou ho popadl ze čelist a prudce šklubl. Páteř suše lupla a muž se zhroutil k zemi.

Měl u sebe pár tekelnů, vzadu za opaskem pistoli a jinak nic. Trojka si oblékl jeho věci, změnil se v muže a tvář si vymodeloval podle mrtvého. Zvláštní bylo, že v té pistoli byly jen tři náboje a nikde se nenašly další. No a co. Třeba tu zbraň někomu sebral. Ať už je to vrah nebo utíká před zákonem, jsme na tom stejně, pokrčil Trojka filozoficky rameny a vrátil se do auta

Vznášedlo nejelo ani pět minut, když najednou počítač v mobilátku cosi vypísl a na palubní desce zhasly všechny kontrolky. Hukot motoru odumřel.

„Co se to děje?“ vyjekl Trojka.

„Vůz nemá pro tuto oblast povolení.“

„Co...?“ V tom okamžiku se spodek vznášedla poprvé dotkl povrchu cesty. Vozidlem to šklublo a Trojka se praštil o palubní desku. Krátký let a další náraz. Po třetím skoku se ta obrovská žabka naklonila na stranu, vylétla z cesty a bokem vyryla několikametrovou brázdu do pole.

Ještě že tahle věc nemůže vybuchnout, pomyslel si Trojka, jen co se jakž takž vzpamatoval. Vznášedlo mělo pevnou konstrukci, takže se neproměnilo v chuchvalec kovu, ale Trojka se uvnitř otloukl o všechny hrany a výstupky, kolik jich interiér nabízel. Modřiny se ztratí a na bolest už bych si měl přece zvyknout, ne? Aspoň že nemám nic zlomeného.

„Co to mělo znamenat, ty plechovko?“ vyštěkl do mobilátka na počítač.

„Vozidlo nemělo pro tuto oblast povolení k vjezdu.“

„Vždyť tady, sakra, není žádná hranice!“ naštvál se Trojka Kolem dokola se táhl lán kukuřice a po hraničních patnících nebylo ani stopy. Počítač přešel poznámku mlčením, stejně tak jako ignoroval žádost o otevření dveří. Trojka se do nich vši silou opřel. Nic. Praštil podruhé a jediným výsledkem byla další naražená kost.

Rozbít sklo drápem taky nebyl nejlepší nápad. Na třetí pokus se mu ten přerostlý nehet zlomil skoro u lůžka a bolest to byla šílená. Nadával a tiskl si zraněnou ruku v dlaní, dokud nehet nedorostl. Potom to konečně vzal za správný konec a nechal si narůst pořádné svaly. Nové bicepsy ho bolely, protože si pro ně zapomněl patřičně zvětšit kůži, ale opřely se do zablokovaných dveří pořádnou silou. Vznášedlo se zakolébalo a kovově zaskřípalo, pak v něm něco prasklo a křídlo dveří vylétlo vzhůru. Jak Trojka ztratil oporu pro ruce, přepadl a rozbil si bradu o zárubeň dveří.

Venku zahodil nepotřebné mobilátko daleko do pole, z nejbližší kukuřice si vyloupil dvě nedozrálé palice a potom dvoumetrový stonek s chutí nakopl.

„Bestie jedna!“ zasyčel. Nevinná kytky se po druhém kopanci zlomila a padla k zemi. Nadávky samozřejmě patřily Dikobrazici. Bylo jasné, že něco takového udělá, a Trojka se mohl. jen divit, proč k tomu došlo až tak pozdě. Asi jí na vznášedle a jedné prchající děvce příliš nezáleželo.

Lehl si na záda do rozrytého pole, zamhouřil oči před bledým sluncem, chroupal kukuřici a dával přitom do pořádku škody, které na jeho těle havárie napáchala

„Haló,“ ozvalo se od cesty, „jste živý?“ Trojka vyplivl

kukuřičné slupky a pomaloučku se posadil. Průsekem, který v poli vyrobilo přistávající vznášedlo, se k němu blížil malý podsaditý človíček. Trojka si nejistě zammul čelo, protože dobročinnost nebyla příliš častým jevem. Když si ale uvědomil, že ho do zad tlačí kromě kamení i ukradená pistole, Tlust'ochovy záměry mu přestaly dělat starosti. Zahekal a začal se hrabat na nohy.

„No ne. No ses to ty,“ *zarazil* se najednou Tlust'och. Trojka se potácivě postavil a upřel na něj nechápající pohled.

„Já ti šel naproti, když jsi tak dlouho nešel. A ty zatím... Komus to vůbec ukrad?“ ukázal na vznášedlo.

„Nějaký holce,“ zamumlal Trojka.

„Ty taky děláš voloviny,“ povzdechl si Tlust'och, „ses celej?“

„Jo,“ Trojkovi konečně došlo, jak se věci mají. Tlust'och byl zřejmě kamarád zabitého, jehož šaty a tvář si přivlastnil. Předstíral potácení člověka otřeseného vážnou havárií a nechal se vést k cestě.

„Vědí o nás?“ zeptal se najednou tloušťík.

„Kdo jako?“ neudržel se Trojka

„No chlupatý přece,“ nechápavě zavrtěl hlavou Tlust'och.

„Ne,“ začal Trojka pomalu tušit, o co se jedná. Taky bych rád někdy narazil na někoho, kdo nemá problémy se zákonem.

Za zatáčkou bylo údolíčko a kukuřičné pole v něm bylo přerušeno širokým pruhem ornice. Středem pásu se táhla řada červenobíle pruhovaných tyčí. Že by tu přece jenom byla ta hranice? *Závory* přes cestu byly zdvižené a z trosek strážní budky stoupal dým.

„Vzadu dobrý,“ sykl Tlust'och do křoví po pravé straně.

„Zalezte, vy dva volové,“ odpovědělo křoví, „sté tu jak na střelnici a tam vpředu ještě jeden je.“ V odpověď se od budky ozvalo staccato samopalu. Tloušťík skočil do houští cosi jako šipku, Trojka upadl, ale sebral se a po čtyřech se dovlekl do skrýše na okraji lesa

„A sakra,“ zaklel Tlust'och při pohledu na něj, „pojd' sem... co?“ *zarazil* se, když Trojka vytáhl zpoza opasku pistoli a začal se rozhlížet, odkud to kdo střílí.

„Kde je ta kulka?“ práskl Tlust'ochův dotaz.

„Jaká?“

„Vždyť tě... viděl jsem, jak tě střelil!“

„Ne, upadl jsem,“ zalhal Trojka Nevěřící výraz ale z Tlust'ochova obličejů nezmizel.

Přestřelka trvala jen krátce. Potom poslední obránce hranice padl. Malý kluk, kterého poslali na výzvědy, běžel přes pole zpátky a rukama signalizoval volnou cestu.

„Fajn!“ zahalekal jejich šéf, vysoký blondák se samopalem, „přesouváme se. Hlídka z Haineku by o nás vědět neměla, tak to bude bez problémů.“ Skupinka asi osmi lidí se zvedla a šla kamsi za lesík. K Trojkovým uším dolehlo *známé* zatroubení. tany. To, do prdele, nemůžou jezdit auty? Ještě mě ty pitomý zvířata zabijou.

Tlust'och dohonil Šéfa a cosi mu naléhavě šeptal do ucha Blondák jenom přikyvoval a přitom gesty popoháněl své lidi.

„To šlo nakonec dobře, co?“ přitočil se k Trojkovi hubený chlapík se zkaženými zuby a vytetovaným žralokem na tváři. Trojka jen neurčitě kývl. Do zorného pole mu vplula ruka s lahví.

„Chceš pivo?“ zašklebil se Žralok. „Ne, dík.“ To je snad poprvý, co odmítám pivo. Jenže těžko mu můžu vysvětlovat, že nemůžu pít, dokud mi ne-sroste ta díra v žaludku. Podrbal se na břiše skrz otvor, který mu do ukradené košile vysekla kulka Můžu bejt rád, že minula páteř. Bylo to o chlup.

„Odkdy nepiješ?“ podivil se Žralok a potom se trochu překvapeně zahleděl kamsi přes Trojkovo levé rameno. Trojka už se otočit nestihl. Strašlivá rána do týla ho zbavila vědomí.

Bolest hlavy přesahovala všechno, co kdy zažil. Zátylek jako by mu prorážely ohnivé nože a ani zbytek těla na tom nebyl lip. Pootevřel oči. Byl v jakési malé dřevěné bedně se zamřížovanou přední stěnou. Dovnitř protahoval ledový vzduch a nesnesitelně páchla nemytá zvířecí srst. Celá klec se pravidelně pohupovala. Zvedal se mu z toho žaludek. Bylo mu tak mizerně, že jen doufal, že co nevidět znovu omdlí. K jeho velké úlevě se mu to podařilo.

Když se probral podruhé, stála klec na zemi. Zima byla pořád stejná, ale aspoň nefoukal vítr. Skrz mříže viděl malé udupané tábořiště ohraničené šedozelenými stany, ohniček a několik lidí. Když maličko natočil hlavu, spatřil pět obrovských tan ležících spořádaně vedle sebe a nastavujících křídla večernímu slunci. Auta v táboře nebyla

Trojka zavřel oči a opatrně se dotkl hlavy. Vzadu měl vlasy spleené zaslou krví. Tělo už si většinu zranění zahojilo, tak jen rozehnal poslední zbytky krevní sraženiny. Tady se dokonce protrhla cévka v mozku. Kdybych nebyl to, co jsem, tak mě ta rána určitě zabila

„Hej, obludo, chceš večer?“ přejel někdo klackem přes mříže.

Trojka pootevřel oči a pomalu zaostřil na muže před sebou. Byl to chlapík s vytetovaným žralokem, který mu ráno nabízel pivo. Napřahoval před sebe tlustý klacek a v druhé ruce držel misku s čímsi hnědým. Vypadalo to na krysí guláš nebo něco ještě horšího.

„S masem se di vycpat,“ řekl Trojka „Pivo by nebylo?“

Žralok se urazil: „Ráno jsi ho nechtěl, tak nedostaneš ani teď, mutante!“ Znělo to zle.

„Nejsem mutant,“ vzdychl Trojka

„Ale ses,“ namířil proti němu Žralok klacek, „lidem se průstřely takhle rychle nehojí.“

„Tu košili jsem ukradl,“ snažil se Trojka, „i s tou dírou.“

„A tím ksichtem, co? tany tě taky poznaly. Vyváděly jako divý, a to sou zvyklý nosit všelijaký obludy. No co,“ pokrčil rameny a podíval se na misku s jídlem, „nechceš, tak to sežerou jiní.“ Vzápětí se zadrnčení o mříže ozvalo o kousek dál. To Trojku přimělo, aby se pohnul a přisunul o kousek blíže k vnější straně klece. Tuhle část tábora tvořilo šest velkých zamřížovaných beden postavených vedle sebe. Trojková byla třetí v radě - jak příznačné.

Z vedlejší ubikace se natáhla dlouhá chlupatá ruka

a pokusila se vyškubnout chechtajícímu se Žralokovi klacek.

Druhá tlapa se zmocnila misky se žrádlem a třetí mu jen tak

hrozila do vzduchu. Trojka zamrkal, ale na scéně se nic

^iěznienílorPazeur^natahující se z klece byly tři.

Zrůdy! V těch klecích jsou zrůdy a mutanti! Trojkovi se

udělalo zle při pomyslení, co s nimi ta podivná společnost asi dělá. Milosrdná mdloba se nedostavila.

Po západu slunce přijelo do tábora auto. Mezi lidmi nastal rozruch, seběhli se kolem návštěvníka a zavolali Šéfa. Ten se s neznámým bouřlivě přivítal, chvíli se s ním dohadoval ve stanu, pak cosi zapíjeli u ohníčku a nakonec přišli před Troj-kovu klec.

„Tak to je on?“ zeptal se hlas. Nějaký zatraceně známý ženský hlas. Paměť nezpracovala, a tak Trojka otevřel oči. Vedle hubeného Šéfa stála malá žena oblečená v černých kalhotách a černé kožené bundě. V uchu měla modročerné mobilátko a na hlavě místo vlasů dlouhé pružované ostny. Dikobrazice.

„Chytili jsme ho vlastně náhodou,“ odpověděl Šéf, „vydával se za jednoho našeho člověka. Ale nevím, jestli úmyslně, nebo to byla souhra náhod.“

„Náhoda,“ řekla Dikóbrazice, „měl namířeno někam dál. Dobře, že sté ho chytili. Bude se hodit,“ usmála se a z Trojkové pohledu to vypadalo značně nepříjemně. Radši zavřel oči a pokoušel se usnout. Nebo omdlít. Prostě cokoliv, co by přehlušilo tu nesnesitelnou bolest hlavy.

Ještě před svítáním se vydal Žralok na obhlídku klecí. Normálně do jejich obyvatel píchal klackem a pobaveně sledoval, jak zuří a pokoušejí se ho zahnat. Dnes usoudil, že s takhle brzo probuzenými mutanty by byla jen potíže. Jenom zalomcoval zámek, podíval se, jestli obluda uvnitř náhodou neumřela, a šel dál.

Ve třetí kleci ale rozhodně nebyl ten, kdo tam měl být. Uvnitř se krčil úplně nahý Šéf a tvář se mu křivila vztekem.

„No to je dost!“ zařval, hned jak uviděl Žraloka, „pusť mě z ty klece ven! Ten mutant utekl, sebral mi šaty a ještě mě sem zamkl. Tak odemkni, dělej!“ Žralok se rozhlédl kolem sebe a po chvíli váhání vytáhl z kapsy sadu klíčů na provázku.

Trojka jenom doufal, že se skutečný Šéf, který před chvílí zmizel do křoví za táborem, nevrátí příliš brzy. Alespoň dokud Žralok nenajde ten správný klíč. Popohnal ho několika nadávkami a sledoval, jak ze stanů vykukují zvědavé tváře. Žralok konečně odemkl. Trojka vyskočil ven a zavrával. Byl ztuhlý po tak dlouhém dřepění v bedně, kde se ani nedalo postavit. Na prostranství už bylo několik lidí a všichni chtěli vědět, co to má znamenat.

„Co se to tu, sakra, děje?“ zahřměl zpoza stanů hlas a Trojka věděl, že jeho chvílička štěstí pominula. Pravý Šéf si to rázoval mezi stany. Trojka se rozmáchl, odhodil Žraloka, který mu stál v cestě, a sprintoval k Dikobrazičinu autu. Velký hnědý džíp parkoval vedle taň a probuzená zvířata na něj zle prskala.

„Startuj!“ pokusil se napodobit hlas Dikóbrazice. Stal se malý zážrak - palubní počítač poslechl a motor ožil. Trojka zařadil a rozjel se. Z krajního stanu vyběhla malá postava a rozeběhla se proti autu. S akrobatickou zručností se zachytila za postranici a vyšvihla se na korbu. Trojka trhl volantem ze strany na stranu, ale černého pasažéra nesetřásl. Málem přejel krajní tane nohu a rozzlobené zvíře po něm vztekle seklo zobákem. Bylo tak velké, až se Trojka lekl, že džíp rozbije. Zoban ho neškodně minul a vůz se vyřítil z tábora maximální možnou rychlostí. Na terénních nerovnostech to s ním pekelně házelo.

Teprve když se vyhoupl na cestu, Trojka zpomalil. Nebyl důvod ničit tlumiče a natrásat si kosti. Jedinou nepříjemnou věcí bylo, že majitelka auta se veze s ním. Dikobrazice si otevřela dveře a protáhla se na sedadlo spolujezdce. Byla bosa, oblečená jen do dlouhé světlehnědé košile.

„Co chceš?“ zavrčel na ni Trojka.

„Svézt do Ridgenu,“ usmála se.



„Tak to sis měla stopnout někoho jinýho. Já jsem mizernej řidič.“

„To vidím,“ poznamenala Dikobrazice a zapnula si bezpečnostní pás. Trojka se po ní zkoumavě podíval a potom se připoutal taky. Když pásy, tak to se žádná vyvražďovací akrobacie za jízdy konat nebude. Jenom chce svízt. Otázkou je proč.

Další zatáčku Trojka vybral jen tak tak. Auto bylo podstatně silnější než vznášedlo a on navíc naposledy za volantem seděl před třemi roky, když ukradl zásobovací nákladník.

„Co je v Ridgenu?“ zeptala se najednou Dikobrazice. Zřejmě si už na Trojkův sebevražedný styl jízdy zvykla a začala vyzvídat. Trojka po ní loupil okem a neřekl nic.

„Jestli mi to neřekneš, tak se tam jen tak nedostaneš. O to se postarám. A ty tam nutně potřebuješ, že jo?“

Trojka mlčel.

„Když jsi ukradl to vznášedlo, mohla jsem tě klidně zastavit pár set metrů od domu. Jenže to už mi bylo jasné, že ses něco zvláštního, a potřebovala jsem vědět, proč a kam jedeš.“

„To jsem nebyl já,“ zkusil Trojka

„Ale nekecej. Tolik mutantů schopnejch měnit podobu se tu zase nepotuluje, tak mlč. A navíc Drobeček to poznal.“

Zatracený zvířata! Co proti mně ty pitomý němý tváře vlastně mají?

„A jakmile jsem věděla, že máš namířeno do Ridgenu,“ pokračovala Dikobrazice, „poslala jsem pár svých lidí, aby se podívali po okolí. Jenže nic nenašli. Tak kde je to?“

„Co?“

„Nedělej ze sebe blbce,“ naštvala se, „na dovolenou tam asi nejedeš. Máš tam příbuzný, nebo je tam mutantskej tábor nebo továrna, kde tě vyrobili, nebo co? A nedělej pitomosti, nebo zařídím, aby tvoje cesta hezky rychle skončila,“ poklepala si významně na mobilátko.

Trojka sevřel pravou ruku v pěst, aby nebylo vidět, jak mu rostou drápy. Ustálil auto přibližně ve středu silnice a klkmě odpověděl: „Je tam genetická laboratoř maskovaná jako továrna. Tam jsem se narodil a teď si tam jedu pro léky proti bolení hlavy, protože mi došly. A co tam chceš ty?“

Usmála se: „Jaká je to továrna?“

„EdgeCorp, firma na výrobu živých světél. Takové ty lampičky, co běhají po stropě a žerou cukr. Neodpověděla jsi.“ Trojkův hlas byl naprosto klidný.

„To tě nemusí zajímat,“ ušklíbla se Dikobrazice.

„Dobře,“ pokřivil rameny a nastavil jí drápatou pracku před obličej, „dobře si to rozmysli, protože s dírou v krku se špatně mluví.“

Dikobrazice zatajila dech a vtiskla ježatou hlavu do sedačky.

„Já... zajímám se o mutanty, víš,“ zakoktala Drápy neuhnuly.

„A ta ridgenská je první laboratoř, které jsem přišla na stopu. Chtěla jsem se jenom zeptat, jak a proč mutanty vyrábějí.“

„Když myslíš, že ti někdo odpoví,“ vrátil Trojka ruku na volant a nechal ten přerostlý keratin pozvolna zmizet.

„Když jsme si ujasnili vzájemné vztahy,“ poznamenal na kopci nad menším městečkem, „mohla bys být taky trochu užitečná.“ Jeho obličej se začal měnit. Přidal si hnědé vlasy a pozměnil Šéfovy rysy, takže teď vypadal jako jeho vzdálený příbuzný. Pigmentové buňky mu na horní polovině těla vytvořily cosi, co při pohledu z dálky připomínalo černé tričko.

„Mohla bys jít koupit něco k jídlu,“ osvětlil své záměry překvapené Dikobrazici a zajel před nejbližší obchod na okraji města „Kup mi pivo a nějaké ovoce,“ poručil.

Zašklebila se té kombinaci, ale neřekla nic a zapadla do obchodu.

Koupila si džíny a levné tenisky, s Trojkovým oblečením si hlavu nedělala. Hodila po něm sadu šesti plechovek a sama se zakousla do jakési tyčinky.

„Proč vlastně ta tvoje laboratoř vyrábí mutanty?“ začala zase vyzvídat, jen co zjistila, že zkonsumovaný alkohol nemá na Trojkovu jízdu žádný vliv. Teď pokud ji ještě něco mohlo zhoršit.

„Nevím,“ odpověděl po pravdě a dopil páté pivo. V duchu blahořečil té šťastné náhodě, která mu kdysi ukázala, že může svoji speciální stravu nahradit právě pivem. Cítil se lip, alespoň oproti předcházejícím hodinám. Bolest hlavy jinak přesahovala skoro všechno, co dosud zažil. Byl už druhý den bez léků, takřka bez jídla a Ridgen byl pořád daleko. A že ho tam nečekají nepříjemnosti, v to opravdu nedoufal.

„Jak to, že nevíš,“ zaútočila Dikobrazice, „to ses o to nikdy nezajímal?“

„Zajímal,“ povzdychl si Trojka, „a když jsem se zajímal moc, profesor mi sebral prášky. Tak mě ta zvědavost přešla“

„Já bych to ráda věděla. Zákonem je to *zakázaný*, ale všichni vědí, že se to děje. Jenom nikdo neví proč. K čemu jsou mutanti? Myslela jsem, že pro boj, na Kontinentu je pořád někde válka, ale nikdo o nasazení mutantů v boji neslyšel. Já bych věděla, jak je využít. Postavila bych si z nich osobní armádu. To by šlo, ne? Existují přece mutanti cvičení pro boj, že jo?“

Trojka pokrčil rameny.

„Jak to, že nevíš?“ vyjela na něj Dikobrazice. „Jsi přece mutanti“

„A to mám znát každou zrůdu na Kontinentě? Myslíš, že máme nějaký mutantský odbory nebo co? Neznal jsem ani všechny mutanty z laboratoře, a to jich bylo jen par.“

„Jak to? Jste přeci stejní, měl by ses o ně zajímat...“

„Stejní?“ vybuchl Trojka. „Jak, stejní? Že nemáme normální DNA? Že jsme zrůdy? Tohle je to tvoje stejní? Vím jenom, co bylo za obludy v laboratoři. Třeba Pětka. Ten mutant, stejný jako já, jak ty říkáš, zamordoval Čtyřku a mě se zabít pokusil. Kdybych nebyl mutant, tak jsem teď mrtvěj nebo nadosmrti zmrzačený a chromej na všechny čtyři. Takhle je to!“ „Nějak se ti to plete,“ dovolila si podotknout Dikobrazice, „čísla se vražděj...“

„To nejsou čísla, ale označení,“ řekl už klidněji Trojka, „mutanti nemají jména Například já jsem Trojka Pokusný objekt 003 z číselné série. Taky tam byla alfabetská série. Z toho jsem viděl jenom krátce jednoho. Říkali mu GATTACA. To jméno prý byl úryvek z jeho sekvence DNA,“ na chvíli se ztratil ve vzpomínkách, „ale nevím, jestli v něm vůbec něco lidského bylo.“ Až na ty oči, samozřejmě. Na ty se nezapomíná. Modré oči s růžovými víčky a dlouhými černými řasami. Velké a smutné. Vypadaly, jako by se uvnitř toho monstrózního, znetvořeného těla skrývala krásná mladá žena..

Bylo pozdě odpoledne a džíp svištěl po ridgenské výpadovce. Trojka přidržoval pravou rukou volant a levou, opřenou o okénko, si podpíral hlavu. Jeho pohled směřoval kamsi skrz pravý dolní roh čelního skla, ale podle toho, jak často se auto odráželo od krajnic, cestu před sebou vůbec nevnímal.

„Ty léky na bolení hlavy,“ promluvila Dikobrazice, aby prolomila ticho, „asi je hodně potřebuješ, co? Můžeš bez nich umřít?“

Trojka zareagoval, až když svůj dotaz zopakovala, a odpověděl jediným slovem: „Jo.“

Jenže předtím zešílíš. Za plného vědomí si prožiješ tu hrůzu, jak se bude bolest pořád zvětšovat a zvětšovat, a i když si budeš myslet, že už nic horšího nemůže být, pořád bude. A budeš pozorovat, jak si tvůj mozek hledá jedinou možnou cestu z toho utrpení, a tou je šílenství a smrt.

Na černém nebi, pokrytém hvězdami a cáry mraků, visel úzký srpeček třetího měsíce a na planině před nimi zářila světla velkého města

„To je Ridgen,“ řekla Dikobrazice.

Rkigen. Tak jsem to dokázal.

„Teď v noci stejně nic dělat nemůžeme. Zajedem se do nějakého hotelu vyspat.“

„Já nemůžu do města,“ ozval se Trojka

Dikobrazice se po něm zkoumavě podívala a pak jí to došlo. Je nahý. Takhle se opravdu nikde nenápadně ubytovat nemůžou.

„Tak tady někde zajed do pole,“ kapitulovala, „utáboříme se venku.“

Auto poslušně přeskočilo rigol, tvrdě dopadlo do obilí a zastavilo pár desítek metrů dál v polehlé neduživé trávě.

Dikobrazice rozdělala malý oheň, vzala si poslední dvě čokoládové tyčinky a Trojkovi hodila pomeranč. Ani si ho neoloupal, snědl ho i se slupkou a hned potom se svalil na zem. Přitáhl si nohy k tělu a lokty sevřel hlavu. Nevypadal, že by spal. Dikobrazice k němu přešla a dřepěla si mu za záda Vypadal trochu jako přerostlé dítě. Spící, bezbranné dítě. Opatrně ho pohladila po boku. Ani se nepohnul. Asi ho ta hlava opravdu hodně bolí. Zamyslela se. Mutant, který trpí. Nikdy o tom takhle neuvažovala.

Ještě chvíli ho pozorovala ve světle skomírajících plamenů a pak si šla lehnout do auta

Ráno Trojku probrala studená rosa Opatrně se posadil.

Ne, lepší to nebude. Jenom horší. To se snad ani neaa prea-stavit, natož přežít! Ale pokud se budu snažit, tak tomu za pár hodin bude konec.

Slabé světlo vycházejícího slunce ozářilo nedaleko stojící džíp. Trojka se k němu dobelhal a přitom přemýšlel, proč vlastně spal nahý na studené zemi, když si mohl lehnout do auta Na nic kloudného nepřišel. Vzpomínky na včerejšek byly jen mlhavé, nesrozumitelné útržky.

Na sedadlech džípu někdo spal. Trojkovi byla ta dívka povědomá, ale nedokázal ji nikam zařadit. Namáhání paměti jenom zvyšovalo nesnesitelnou bolest v lebce.

Otevřel dveře džípu a houkl na neznámou: „Ty, nevíš, kolik je hodin?“

Dívka trhla hlavou s účesem připomínajícím šíleného ježka a zamžourala na Trojku.

„Co... Kdo?“ vyrazila ze sebe nesouvisle.

Tak i ona má výpadky paměti. No to je pěkné.

„Je sedm ráno, ty mizero,“ vrčela Dikobrazice a mnula si spánkem pomuchlané tváře.

„Tak to nemáme moc času. Vstávej.“

„Proč?“ ozvalo se umíněně.

„Protože potřebuju stihnout zásobovací auto z Ridgenu do laboratoře. Tak dělej,“ popohnal ji.

Vyklouzla z auta a s brbláním zamířila k nedalekému křoví. Trojka se nasoukal do džípu a snažil se chvíli soustředit. Na druhý pokus se mu povedlo nastartovat. Dikobrazice strnula a otočila se na podpatku.

„Hej, stůj!“ zařvala, když se rozjel, a rozběhla se k autu. „Zastav, ty jeden mutante, slyšíš? Opovaž se odjet!“

Trojka přidal a pokusil se ji srazit. Uskočila na poslední chvíli. Pohrozila mu pěstí a sledovala, jak její džíp nadskakuje v oblacích prachu na silnici.

Obrovský modrý nákladák s emblémem EdgeCorpu na boku se kymácel po zablácené silnici. Mohutná závoznice za volantem si pohvizdovala a pozorovala pokroucené křoviny podél cesty. Málokdy v nich bylo něco zajímavého, ale byly rozhodně hezčí než to, co „rostlo“ pod úkrytem EdgeCorpu. Před zatáčkou přibrzdila Mela pocit, jako by okraj cesty rozervaly stopy pneumatik. Ale kdo by tady mohl sletět s autem...

Z křoví vyběhl úplně nahý muž, postavil se doprostřed silnice a roztáhl ruce. Závoznice dupla na brzdy a zastavila jen dva metry před ním.

„Stalo se něco? Potřebujete pomoci?“ zeptala se a vystoupila.

„Ano,“ řekl muž, dotkl se rukou čela a lehce se zapotácel.

„Co se vám stalo?“ zastavila se a zvědavě si ho prohlížela. Naháč to byl docela pěkný. Pevněji se rozkročil a potom ji najednou popadl za rameno a přitáhl k sobě.

„Nechci ti ublížit,“ řekl a nastavil jí levou ruku před obličej, „ale potřebuju tvoje šaty.“ Teprve teď si závoznice uvědomila, že má na ukazováčku místo nehtu dobře pět centimetrů dlouhou keratinovou čepel, a jakékoliv rozumné nápady na záchranu jí došly. Děkala pro EdgeCorp příliš dlouho, aby nevěděla, s kým, nebo spíš čím se tu setkala. A že se tomu ubránit nedá.

„Řekni něco,“ požádal ji, když vypadal stejně jako ona a na sobě měl modrou uniformu EdgeCorpu. „Zabiješ mě?“

Docela dobrá otázka, pomyslel si Trojka a doladřoval úpravy na hlasivkách.

„Ne,“ řekl a vzal ji kolem ramen. Byla bosa, oblečená jen do spodního prádla a třásla se zimou a strachy. Na Trojku ani nepohlédla, jen pošilhávala na ten nestvůrný dráp, který se jí záryval do kůže.

„Dokonce tě nechám odjet. Tamhle v křoví je auto. Ale nesmíš o tom nikomu říct.“

„Budu mlčet,“ odpověděla závoznice, ale hlas měla bezbarvý. Otočila se, aby se podívala na místo, které jí Trojka ukazoval. Ten sundal ruku z jejích ramen, chvíli počkal a potom jí drápem prosekl hrdlo. Závoznice se chytila za krk, napůl se otočila a pomalu klesla k zemi. V obličeji vůbec neměla překvapený výraz. Já věděla, že mě zabiješ, říkaly její rychle hasnoucí oči.

Trojka shodil mrtvolu do škarpy a nasedl do nákladáku. Společnost používala tenhle typ už dlouho a závozníci tu měli pro všechny případy služební pistoli. Ani tohle auto nebyla výjimka.

Za první, naprosto obyčejnou vrátnicí, byla dlouhá příjezdová cesta, železná vrata a další vrátnice. Také vypadala naprosto obyčejně, jen muži v ní nenosili uniformy EdgeCorpu, ale normální košile a trička a na nich identifikační visáčky s magnetickým proužkem.

„Dobré ráno,“ pozdravila závoznice a předala kartičku s přepravními doklady. Malý chlapík s cigaretou v koutku se na ni ani nepodíval, protáhl kartičku počítačem a zase ji vrátil.

„Zavezeš to jako obvykle,“ řekl.

„Chtěla bych mluvit s profesorem.“

Chlapík s cigaretou zvedl hlavu: „A proč, prosím tě?“

„Mám pro něj docela důležitou zprávu. Ohledně toho uprchlého mutanta“

„Fakt?“ v očích se mu zableskl zájem. Zhoupł se na židli dozadu a kývl na svého kolegu: „Ty, zaříd' tady slečně propustku k profesorovi. Bude mu přej vykládat něco o mutan-tech.“ Oba muži se rozchechtali. Závoznice jen nechápavě zakroutila hlavou. Copak jich od té doby uteklo víc?

Ale kartičku jí vydali a poté, co se jí podařilo dopravit nákladák se zásobami na své místo, si ji převzal jeden unavený voják. Bez zájmu ji protáhl desítkou chodeb a nakonec spolu vešli do malé pracovny. Šedovlasý muž v bílém

laboratorním plášti se zdvihl od počítače.

„Co je?“ zeptal se vojáka

„Má pro vás nějakou zprávu, pane profesore.“ Profesorův pohled sklouzl z vojáka na závoznici.

„Tak o co jde?“

„Jde o toho mutanta, co odsud před třemi lety uprchl,“ odpověděla závoznice, nervózně přešlápla a zahleděla se na vojáka „Musí u toho být? Ta věc je dost choulostivá.“ Profesor ho mávnutím ruky vyhnal a udělal pár kroků k závoznici. Dívali se do očí. Ona je měla modré, on ocelově šedé.

„Toho mutanta viděli v Chavinu,“ promluvila závoznice, „uspořádali na něj hon, ale utekl jim. A ještě něco. Ten mutant,“ vytáhla zpoza opasku pistolku a namířila na profesora, „právě stojí před vámi.“

Profesor překvapeně couvl o krok, otevřel ústa, jako by

chtěl něco důležitého říct, a zase je zavřel. Trojka sevřel pistoli i druhou rukou, aby nebylo vidět, jak se mu chvějí, a provedl jednu z nejrychlejších přeměn ve svém životě.

Když se černá mlha před očima rozplynula, profesor pořád stál na svém místě a stále trochu vyjeveně zíral. Ted' ale na svého dvojníka

„Poznají to, Trojko,“ zachraptěl.

„Buďte tiše a nic se vám nestane,“ sykl Trojka a svlékal si bundičku se znakem EdgeCorpu.

„Tohle si vemte a dejte mi svůj plášť,“ hodil ji po profesorovi. Ten sice zašilhal po dveřích, za kterými měl být voják, který doprovázel závoznici, ale poslušně se převlékl. Trojka si přihladil bílý plášť a pootevřel dveře na chodbu.

„Běžte pryč. Už vás nebudeme potřebovat,“ řekl unavenému vojákovi.

„Ano, pane,“ odpověděl muž a odešel.

Trojka zavřel dveře a obrátil se k profesorovi.

„Jsem docela rád, že jsi naživu,“ pokusil se o přátelský tón šedovlasý. „Mysleli jsme si, že tam venku do měsíce umřeš. Byl to od tebe nerozum, ale je dobře, že ses vrátil.“

„Jsem tu jenom na skok,“ opravil ho Trojka „Potřebuju svoje léky na bolení hlavy. Dejte mi je a já zase odejdu.“

„Tak tebe pořád bolí hlava?“ staral se profesor. „Ty potřebuješ hlavně stálý lékařský dohled a péči. Podmínky, v jakých jsi tam venku určitě žil, ti dozajista neprospěly. Kdo ví, jaké další potíže ještě máš.“

„Je mi fajn!“ ruka se mu roztrásla ještě víc, ale z téhle vzdálenosti nemohl profesora minout. „Ty léky! A měl byste se postarat, aby nás cestou nikdo nepotkal, jinak vás zastřelí vaši vlastní lidi.“

„Dobře,“ souhlasil profesor. „Jen klid. Pojď se mnou, dám ti ty prášky. A měl bys mi vrátit kartičku, s touhle se daleko nedostanu,“ poklepal si na návštěvnickou visačku závoznice.

„Budu si otvírat sám,“ zchladli ho Trojka a vystrčil ze dveří.

Už dávno nevěděl, v jaké části laboratoře se vlastně nachází. Nedokázal si zapamatovat cestu a měl pocit, že ho profesor schválně táhá oklikami. Blízkost léků a konce bolesti však jeho obavy rozptýlovaly.

Dveře se s tichým syknutím zasunuly do zdi. Trojkovi trochu zatrnulo. Tuhle chodbu znal. Většinou ji ale vídal z jiného úhlu, a to jenom občas, v těch vzácných okamžicích, kdy do chodby proniklo světlo a úzký pruh jednostranného zrcadla se stal na pár chvil průhledným.

Široký koridor měl z jedné strany okna do dvora U zdi stálo pár židlí a jeden plastický stůl. Za protější, skleněnou stěnou, bylo vidět přesně deset navzájem oddělených kójí. Na prvním skle bylo velké bílé číslo 001 a malá LCD obrazovka, na které se zobrazovaly informace o „obyvateli“. Ubikace byla prázdná.

„V číselné sérii jsme od tvého útěku příliš nepokročili,“ řekl profesor a vykročil podél kóji, „ty bys byl jeden z nejlepších objektů, nebýt těch problémů s pamětí. Pořád trpíš výpadky, že ano? Ale pokud bys měl zájem, pracujeme na odstranění.“

Trojka nevypadal, že by měl zájem. U třetí kóje se zastavil. Za číslicemi 003 bylo malé písmeno „a“, to bylo přeškrtnuto a někdo za něj fixou dopsal „b“. „Výzkum se samozřejmě nezastavil,“ pokračoval profesor ve výkladu. „Tvůj klon jsme zkusili lehce modifikovat, ale nepovedlo se to a po čtyřech měsících zemřel. Běčko byl na tom lip, ale zahynul při transformaci. Udělal chybu a potom zpanikařil,“ profesor omluvně pokrčil rameny, jako by chtěl říct: to se stává.

Čtyřka i Pětka byly mrtví, bez klonů, alespoň pokud se dalo věřit údajům na kójích.

Ubikace číslo 006 byla obydlená. Dětská postýlka, univerzální medicínální jednotka, hygienický kout a pozorovací zařízení, skříňka s léky a výživou, malý stůl a židlička, na které sedělo dítě. Nedalo se poznat, jestli je to chlapec nebo holčička Podle výšky mu mohlo být tak pět let. Veškeré ostatní definice selhávaly, protože dítě se měnilo. Všechny jeho svaly se přelézaly, bobtnaly a zase se smršťovaly, po napnuté kůži se proháněly barevné skvrny, vlasy se kroutily, dorůstaly a vypadávaly. Dítě řvalo, otevřená ústa byla to jediné, co zůstávalo v šíleně kypícím obličejí neměnné.

Stěnou nepronikl žádný zvuk, ale Trojka poznal, že dítě nekřičí ani tak bolestí jako strachem, že křičí už dlouho a často jen proto, že řev je jeho jediným způsobem komunikace a poslední hradbou, která ho chrání před šílenstvím.

„Co to je?“ dokázal se zeptat.

„Zlepšená varianta tvé DNA založená na intuitivní bázi,“ odpověděl profesor. „Zatímco ty musíš mít dobré znalosti o lidském těle a vědět, jak to funguje, aby ses mohl měnit, on nemusí. Prostě pomyslí na to, jak chce vypadat, a stane se to. Tohle je jen záchvat,“ máchl rukou k řvoucí figurce, „za chvíli se uklidní a bude vypadat normálně. Ještě neumí udržet svoji podobu.“ Dítě za sklem už pomalu přestávalo křičet, vyčerpaně lapalo po dechu a jen občas mu prokmitla nesouměrnou tvář další deformace. Trojka se na něj zahleděl.

„Asi ho taky bolí hlava,“ poznamenal.

„A kde máte Agenta?“ zeptal se u kóje číslo 007, která vypadala zařízeně i obývaně, ale momentálně v ní nikdo nebyl. Laboratoří se vždy šířily úvahy, jaký že bude mutant, který dostane přiděleno číslo věhlasného agenta 007.

„Agent tu není,“ řekl profesor. „Sedmička je... hm... jinde.“

„A moje léky jsou kde?“ popohnal ho Trojka. Nesnesitelná bolest hlavy se hlásila o vyléčení.

„Však už tam budeme,“ zabručel profesor^ „k tomuhle nemá přístup každý.“ Z další chodby vešli do podlouhlé místnosti s vitrinami plnými lahviček, ampulek a krabiček. Profesor vytáhl ze zadní kapsy kalhot klíč a odemkl jednu skříňku.

„Tady to máš.“ Na lahvičce z temně oranžového skla byl jazykolamný latinský nápis. No a co. Stejně si to jméno nepamatuje. A je přece jedno, jestli je ta lahvička do hnědá nebo do oranžova. Trojka ustoupil ke dveřím, zastrčil si pistoli za opasek a nedočkavě odšrouboval víčko. Tablety byly nažloutlé a oválné. Možná mám problémy s pamětí, ale s inteligencí určitě ne.

„Spokni to,“ natáhl k profesorovi ruku s pilulkami. Lahvičku upustil do kapsy pláště a znovu uchopil pistoli.

„Proč?“

„Jenom tak. Je to přece proti bolení hlavy, jako aspirin, to nikomu neublíží.“

„To snad nebude nutné,“ zamumlal profesor.

„To se ví, že to bude nutné!“ rozkřikl se Trojka a hodil po něm prášky. „Já si přišel jen pro léky, nic jsem ti neudělal a ty mě chceš hned otrávit. Sežer si to! A dej mi moje prášky, nebo tě tuhle jedárnu nechám vyjít celou!“

Profesor před ním ustoupil až ke zdi, a když už nemohl dál, pokusil se o slovní obranu: „To nebyl jed, Trojko. Myslím to s tebou dobře. Ty tvoje léky taky nejsou úplně neškodné a ve stavu, v jakém jsi teď, by ti klidně mohly ublížit. Chtěl jsem tě jenom uspat a pořádně se o tebe postarat.“

„Postarat!“ vykřikl Trojka a škul rukou s pistolí. „To znám! Skleněná kóje a pokusy jako pro cvičenou kysu. Dej mi, sakra, moje léky!“

„Jen klid,“ natáhl před sebe profesor ruce v uklidňujícím gestu a nespouštěl přitom oči z ukazováčku nervózně se chvějícího na spoušti, „ty léky jsou hned vedle.“ Otevřel další skříňku a chvíli se v ní přehraboval. Trojka přistoupil o kousek blíž, aby mu viděl přes záda Dámská bundička z EdgeCorpu na něm vypadala směšně. Kdybych si jenom vzpomněl, jak se ten lék jmenoval. Určitě jsem to věděl, jenže...

„Tady to je,“ řekl profesor vítězoslavně a cosi sevřel v dlani. Vzápětí se prudce otočil a dotkl se tím Trojky na hřbetu ruky. Ten uhnout nestihl. Tělem mu projela křeč a pistole mu vypadla z necitlivých prstů. Zavravoral a upadl zády na skříňku. Sklo se vysypalo. Profesor upustil injektor na zem a ustoupil co nejdál do nitra místnosti. Trojka k zemi nepadl. Pořád stál, opíral se o vytlučenou skříňku a postiženou ruku držel před sebou. Vypadal, jako by se na ni jen překvapeně díval.

Tkáň pod kůží na zápěstí a předloktí se pohnuly. Boule se přesunuly, spojily a pod napjatou kůží se začalo cosi rýsovat. Trojka ze sebe vydal přidušený sten, jeho bolestí zkřivená tvář připomínala profesorovu jen vzdáleně. Kůže na ruce pukla. Z rozšklebené rány se spolu s krví vyvalila mázdřivou blánou obalená koule. Trojka trhl rukou, bublina odpadla a rozcákla svůj narůžovělý obsah po podlaze. Byly to tkáň zasažené jedem. Trojka před tou rozkládající se břechkou uskočil až ke dveřím a skoro upadl, tak špatně mu bylo. Z předloktí mu zbyly jen kosti a pár šlach obalených kůží.

Profesor na to vydešeně zíral. Něco takového se Trojka nikdy neučil.

Mutant se pomalu narovnal a s jednou rukou opřenou o rám dveří se postavil na nohy. Zvedl hlavu a zadíval se profesorovi do očí. Ten strnul. Injektor neprozřetelně upustil a pistole ležela v jedovaté louži na zemi. Trojka něco^řekl, ale nebylo mu rozumět. Unaveně se rozhlédl po místnosti. Samé jedy. Co se mnou asi provede ta dávka, kterou jsem nezachytil?

„K čertu s váma, profesore!“ křikl, strčil do dveří a vyběhl ven. Chtěl se dostat do „chodby mutantů“, ale nejspíš si spletl dveře, protože se ocitl někde jinde. Další chodby, místnosti a laboratoře oddělené od prázdných chodeb velkými skleněnými tabulemi. Z druhé strany je zrcadlo, proto si mě nikdo nevšímal. Strany se obrátily - teď oni stojí před zrcadlem a jen já vidím. Vběhl do další povědomé chodby, na prvních dveřích bylo číslo 010. Co je to za pitomé označení? Desítka!

Tohle bude zadní strana výzkumáku číselné série. Do jeho bolavé hlavy se vloudila trocha naděje. Tady musí být Šestka, mutant z mojí DNA, a bude tu mít i léky! Bez zaváhání vstoupil do dveří s číslem 006.

„Jdu se podívat na Šestku,“ oznámil dvojici laborantů, kteří cosi tukali do počítačů a překvapeně se po něm otočili. Zmrzačenou ruku schoval za zády.

Na první pokus otevřel dveře do jakéhosi technického skladu, napodruhé už se strefil. Ocítl se v předpokoji, v místnosti, kam mají mutanti přístup ze svých kóji a odkud se chodí do laboratoří, na testy, na trenažér nebo do společenské místnosti, kde se mohou za odměnu setkávat ti nejmírnější. Otevřel si levou rukou a vstoupil do děsivě známého prostředí. Jednoduchá, funkčně zařízená krychle s obřím zrcadlem místo čelní stěny. Odrážel se v něm profesorův unavený obličej a vyděšená tvářička ošklivého dítěte číslo šest.

Zrcadlo je zlá věc. A je ještě horší, když před ním nemůžeš utéct a ani před tou cizí tváří, kterou ti prodává za vlastní. Lesklá plocha byla i tady upatlaná a podrápaná nesčetnými pokusy o zničení.

Šestka, díky dlouhým vlasům na jedné straně lebky spíše připomínající holčičku, se roztřásl úlekem a otevřel ústa ke křiku. Po tváři mu přeběhly první známky blížícího se záchvatu.

„Buď zticha! Rozumíš, drž hubu!“ okřikl ho Trojka

Dítě se rozječelo jako siréna.

„Mlč!“ vyjekl zoufale Trojka „Mlč, ty zrůdo!“ A když to nepomohlo, vrazil Šestce pořádnou facku. Něco luplo, křik ztichl a dítě se skácelo ze židličky. Trojkovi to bylo jedno. Jeho pohled neodolatelně přitahovala nízká šedá skříňka v rohu místnosti. Několika skoky byl u ní a cloumal bezpečnostním zámekem. Nepovolil.

„Ty potvoro jedna mizerná!“ zařval bezmocně a uštědřil skřínce pár ran pěstí. Ale zámek byl konstruován tak, aby si ho sebesilnější a sebešikovnější mutanti nedokázali otevřít sami. Na to byl ošetřovatel s klíči a povolením od profesora

„Zatraceně!“ Trojka do bezpečnostních dveří kopl. Takhle blízko a takhle pitomě... Copak to to děcko nemohlo mít otevřený?

Dveře do kóje se prudce rozlétly. Trojkovi se leknutím málem zastavilo srdce. To nebyl ošetřovatel.

„Zůstaň, kde jsi, a ani se nehni!“ zařval na něj postarší voják s jizvou přes obočí a mířil na něj něčím, co připomínalo příruční dělo. Trojka strnul. Ostatně utéct nebylo kam. Ve dveřích stál Zjizvený a sklem se proskočit nedalo. To už jsem zkoušel tolikrát. Ale možná kdyby do něj ten grázl střelil... Rozběhl se ke sklu. Voják nezaváhal ani na okamžik. První střela vyryla kráter do zdi, druhá zasáhla

Jenže před tím, než rozbila nenáviděné zrcadlo na kousíčky, prolétla Trojkovým hrudníkem.

Podlaha byla pokrytá tisícem maličkých lesklých střípků a v šikmém pruhu světla dopadajícího do chodby vířily kotouče blýskavého prachu. Za převráceným plastickým stolem leželi dva mutanti. Zdeformované dítě číslo šest a uprchlík číslo tři. Krev si klestila cestičky mezi úlomky skla

Ach jo. A to jsem si myslel, že hůř už mi být nemůže. Pravá plíce na maděru a čtyři žebra v háji. A kosti se tak špatně dělají... Trojka ležel v troskách zrcadla, které by ho při každém nádechu bodaly bolestivě do zad - kdyby se ovšem nadechnout pokoušel. Takhle radši zadržoval dech a snažil se napravit to nejhorší. Uzavřít tepny a žíly, zastavit krvácení, stáhnout rozervané plicní sklípky a potom celý ten masakr alespoň trochu překrýt blankou kůže.

Voják se opatrně blížil s namířenou zbraní. Uprchlý mutant, na kterého ho upozornili laboranti od Šestky, měl sice prostřelený hrudník, ale u nich jeden nikdy neví. Trochu ho mátl, že ve všech směrech připomínal profesora. Přece jenom, zastřelil si nadřizeného, s tím jsou vždycky samé potíže.

Zastřelený ležel na zádech v kaluži krve a troskách zrcadla, měl rozhozené ruce a pootevřené oči a podle všeho nedýchal. Voják se zastavil, chvíli ho pozoroval a pak do něj rýpl hlavní pušky. Nic. V tom okamžiku se Trojka přetočil na bok, popadl mrtvolku dítěte a hodil ji po Zjizveném. Ten se ji pokusil zachytit, místo aby vystřelil. Trojka se natáhl a stále vkleče mu vyškubl zbraň.

Třeskla rána Zjizvenému zmizela jizva i s celým obličejem a většinou hlavy. Energie výstřelu s ním smýkla přes půl místnosti. Trojka se opřel o zbraň jako o hůl a pomalu se postavil na nohy. Než se dotáhl ke skřínce s léky, připadalo mu to jako celá věčnost. Zámek se sice nedal odemknout násilím, ale hodně velká síla už by s ním pohnout mohla. Střela z příručního děla vykousla do ocelových dvířek veliký kráter. Z otvoru se na zem vyřinuly útržky plastiku a syntetické mutantské potraviny. Trojka se do toho pokladu zabořil oběma rukama. Přehraboval se v lahvičkách, balíčcích a tisících injekcích (a že jich tam měl ten chudák požehnaně!), ale léky, které hledal, tam nebyly. Jenom spousta plátíček s malými červenými tabletami. Jak to? Je přece mutant z mojí DNA, musí ho bolet hlava, musí brát stejné léky! Tak proč? Převrátil v prstech neznámé červené tablety. Kdo ví, co to je.

Ale u mě, v mojí skřínce, tam přece ještě nějaké léky být musejí! Pevněji sevřel pušku, protože mu vyklouzávala z necitlivých prsní, a vyrazil ke dveřím. Laboranti už v místnosti nebyli. Trojka otevřel dveře vedoucí z předpokojů k sousední kóji. Pětka. Tady bydlela ta psychopatická potvora. Toho nebyla žádná škoda. Místnosti byly prázdné.

Ubikace číslo Čtyři. Taková hodná, nevinne vypadající holčička to byla. A Pětka ji přetrh na dva kusy. Za dveřmi k třetí kóji byl někdo slyšet. Trojka vystřelil přes dveře. Ozval se krátký výkřik a pád těla. Otevřel děravé dveře a ocítl se v

předpokoji, který býval kdysi jeho vlastní. Na hladkém linoleu ležela v kaluži krve žena. Dlouhé světlé vlasy jí zakrývaly obličej. Něco mu to připomnělo, ale nedokázal si vzpomenout co.

Na bílém povrchu dveří byla tři čísla 003, 003a a rukou psané 003b.

Vstoupil.

Na protější straně dobře známé kóje stál profesor. Pod bílým pláštěm měl děravé, zakrvácené triko a v ruce držel cosi jako dělo. Trojka vystřelil. Profesor se rozpadl na tisíc kousků a zřítíl se k zemi. Zrcadlo zmizelo a do kóje zaval studený průvan z rozbitého okna v chodbě. Před polem střepů stál ještě jeden profesor. Bledý, se zděšeným výrazem ve tváři a navlečený do nepadnoucí dámské bundičky. Trojka bez zaváhání namířil a stiskl spoušť. Rána nevyšla. Zkusil to znovu, ale nic. Náboje došly.

„Chcete si zahrát na mutanta, profesore?“ zakřenil se a kývnutím hlavně ho pozval do kóje. Profesor se zoufale rozhlédl, ale nebyl tu nikdo, kdo by mu mohl pomoci. Rozdrčené sklo s troskami čísla 003 mu zakřupalo pod nohama

„To neuděláš,“ zachraptěl, „pro to tady nejsi.“

„Tak pro co,“ ušklíbl se Trojka a odhodil nepotřebnou zbraň na zem. „Tohle mi řekněte, profesore, proč děláte mutanty? K čemu jsou?“

„Tak různě,“ rozhodil profesor nervózně rukama. „Tvé klony měly například dělat špiony pro jednu firmu. Další jsou zase osobní strážci. Prostě různě. Jaký projekt si kdo zaplatí, na tom pracujeme.“

Takhle je to. A co jsem si o sobě vlastně myslel? Jsem

kurva Kdo si mě zaplatí, ten mě má.

Chodbou zaduněly těžké kroky a před vytlučeným sklem do kóje číslo tři se zastavil voják. Zuby střepů trčící z rámu se na něj cenily v nehezkém úšklebku a obkružovaly dvojici profesorů. Voják přešel očima z jednoho na druhého a nemohl se rozhodnout, na koho z nich zamířit. Profesor v modré bundě se znakem EdgeCorpu a s vlasy slepenými potem namířil rukou na druhého a zavřeštěl: „To je ten mutant! Zabijte ho!“ Rozčilením mu přeskočil hlas. Jeho dvojník, oblečený v laboratorním plášti a trochu shrbený, v prvním okamžiku nijak nezareagoval, potom se pomalu narovnal a ukázal pravou rukou na profesora. Měl ji ošklivě zraněnou a zakrvácenou.

„Zlikvidujte ten objekt,“ řekl. Hlas se mu netřásl.

V tom okamžiku se voják rozhodl a vystřelil.

„Mutant je mrtvý. Dostal jsem ho,“ nahlásil do vysílačky. Profesor stál a nepřítomně zíral na mrtvolu u svých nohou, která se na něj šklebila jeho vlastním obličejem. „Jste v pořádku?“ zeptal se voják. Profesor škubl hlavou, ale nedokázal zaostřit na obličej před sebou. Stejně ho neznám. Cizí tvář. Všude jsou tu samé cizí tváře.

„Pojďte, vezmu vás k doktorovi,“ vzal ho voják jemně za paži. Trojka se mu vytrhl a pokusil se o úsměv. Ale vzpomněl jsem si. Taková strašná pitomost, která se tu tradovala mezi ochrankou a teď mi zachránila život. Z mutanta krev neteče.

„To bude dobrý. Je to jen povrchové zranění, nic vážného,“ přitáhl si plášť, aby alespoň zepředu nebyla vidět ta strašná díra v triku. Pokusil se vykročit pryč, ale nohy ho zradily. Voják ho úslužně zachytil a podepřel.

„Jsem asi trochu v šoku,“ omlouval se Trojka, „můžete mě odvést do mého pokoje?“

Voják jen kývl, rozhlédl se po kóji a pak vykročil tou kratší cestou - přes rozbité sklo do chodby. Trojka se naposledy podíval na profesora. Vlastně jsem dokázal být lidštější než opravdový člověk. Tak kde je ta hranice mezi lidmi a mutanty?

„Jste si opravdu jistý, že nepotřebujete doktora?“ staral se ten neznámý voják s bezvýraznou tváří. Ten obličej bych si měl zapamatovat. Právě proto, že je takový nijaký. A nezapamatovatelný.

Stáli před jednoduchými bílými dveřmi a Trojka se pokoušel levačkou protáhnout identifikační kartu snímacím zařízením. Nešlo to. Pravá ruka už mu sice dorostla do správného tvaru, ale tkáň pod kůží připomínala více nádor než svaly a o nějaké funkčnosti nemohla být ani řeč. Karta konečně zapadla do drážky a na zámku se rozsvítila zelená kontrolka

„Díky,“ řekl Trojka vojákovi a vešel do bytu.

Prostorná předsíň a za ní veliký obývací s plochou obrazovkou přes celou stěnu. Dál posilovna, koupelna a nakonec útulná ložnice s pohodlnou postelí o rozměrech menšího letiště. Trojka by sebou už už na tu úžasnou plochu plácl, když vtom zjistil, že není v místnosti sám. U dvířek v protější stěně stála nahrbená asi čtrnáctiletá holka a pozorovala ho velkýma černýma očima

„Co jsi zač?“ znejistěl Trojka

Dívka otevřela pusu, ale neřekla nic. Trojku objal podivný pocit, jakási směs strachu a štěněčí pokory. Co to má být? Podíval se zkoumavě na holku. Udělala pár nemotorných krůčků směrem k němu a stále víc přitom připomínala retardované dítě. Ten pocit se v Trojkově ozval znovu a tentokrát byl zřetelněji zformulován do slov: bojím-bojím-prosim-budu hodná-bojím. Trojka zavrtěl hlavou. A potom mu to došlo. Telepatka. Mutantka, která umí vysílat své myšlenky. A ještě

ke všemu debilní. Nepamatoval si, že by tu někdo takový byl. Nejspíš bude podstatně mladší, než vypadá. Zrychlený růst, to se tady používá skoro na všechny. Telepatii zkoušeli u Pětky, ale s katastrofálními následky. Takže i ona je nejspíš z číselné série. A má pořadové číslo sedm.

Trojka se rozchechtal. Přišlo mu to strašně absurdní. Tak tohle je Agent! Mutant 007, Bond, James Bond! Debilní telepatka, holka s mozkiem mimina držená v profesorově apartmá. Smích přešel do dávivého kašle. Chechtat se s prostřeleným hrudníkem se nevyplácí.

„Blbče,“ vyplivl Trojka krev a odstrčil Sedmičku. Dvířka

na konci ložnice nešla vůbec zavírat. Za nimi byl malinkatý kamrlík, do kterého se vešla jenom neustlaná postel, hygienický box v rohu a dobře známá šedivá skříňka s bezpečnostním zámekem. Trojka se k ní vrhl, div se přitom nepřerazil o jakýsi nepořádek na zemi. Dvířka nebyla zamčená. Trojka se nad tím štěstím ani nepozastavil, otevřel obě křídla skříňky dokořán a tam, na druhé policiče zdola, stála vyrovnaná řada lahvíček z temného skla i s tím kamuflážním nápisem Aspirin. Telepatka se vedrala do pokoje za ním a drmolila: moje-moje-moje, ale Trojka ji nevnímal. Třásl se mu ruce, když otvíral lahvičku. Vysypal si celou hrst tabletek na dlaň, některé pilulky spadly a poskakovaly po podlaze. Celé to množství nešlo spolknout naráz, Trojka se zakuckal prachem z tabletek a rozbitá plíce se rozbolela až k nesnesení, ale věděl, že to všechno brzy přejde a bolest zmizí.

Předávkování, to slovo se jen tak najednou objevilo, ale nedokázal si vybavit, co vlastně znamená.

Ležícím tělem se proháněly desítky bolestí a nepříjemných pocitů. Koňská dávka léků měla podivný účinek. Nedokázala bolest vymazat, jen jako by ji přesunula do jiného těla Zbylo pouhé vědomí bolesti. Nedokázal usnout. Cítil bolest v hlavě, která jako by vůbec nebyla jeho. Nad restaurující se plíci se zoufale pomalu dělily kostní buňky a pokoušely se sklenout nové oblouky žeber. Měl by je popohnat, ale nedokázal se k tomu vůbec přinutit. Nevěděl, proč to nedá do pořádku, bylo přece tak jednoduché říct, jak je to správně, ale i ten údiv nad vlastní nečinností jako by patřil někomu jinému, cizímu tělu s cizí tváří, které leží v cizí posteli, zatímco se nad laboratoří zvanou EdgeCorp (ale i to jméno je lež) sunou cizí, bezejmenné hvězdy.

Před velikými železnými vraty zastavil otevřený džíp. Chvilí čekal, a když se nic nestalo, řidič důrazně zatroubil. Z vrátnice vedle vrat vykoukla rozčepýřená hlava s rozespalým obličejem.

„Co je?“ houkl strážný nevrle.

Na obloze ještě svítily hvězdy a na východě se rozlévalo narůžovělé svítání. Vzduch byl vlhký a nepříjemně studený. Spolujezdkyně s podivným úcesem se postavila, ukázala palcem za sebe a křikla: „Není tohle náhodou vaše?“

Strážný si teprve teď protřel ospalé oči a prohlédl si to, co sedělo namačkáno na zadních sedadlech džípu. Obluda měřila přes dva metry, svalnaté pracky měla k tělu přitažené silným provazem a místo obličeje vlčí škleb, který by se nejlépe hodil k vlkodlakovi.

„Proboha,“ vydechl strážný, „to... Já se zeptám.“ A zmizel ve vrátnici.

„Počkej!“ houkl blondatý řidič a popojel až těsně k bráně. „Tohle k vám patří. Tak nás koukej pustit dovnitř.“

Chlapec rozespale zamrkal: „Bez povolení to nejde.“

„A co takhle?“ zeptal se blondák, odkudsi vytáhl samopal a zamířil na vrátného. „Otvírej!“

Brána se s temným zasténáním otevřela dokořán. Dívka s bodlinami místo vlasů se usmála a povolila smyčku svírající vlkodlakovo tělo.

„Běž ho zabít, Wolfi,“ řekla mile. Blondatý Šéf zajel s džípem do otevřených vrat, aby se nemohla zavřít, a hlasitě hvízdal na prsty. Na příjezdové cestě se rozeřvaly motory několika aut a z malého údolíčka po levé ruce se zvedlo pět našťavaně vypadajících taň. Jezdci na hřbetech byli po zuby ozbrojení. Wolfi se vrátil a jeho dlouhé pracky s ohromnými drápy byly rudé krví.

„Útok!“ zařvala Dikobrazice a mávla rukou, „do dvou hodin je tahle mutantská líheň moje!“ Malá armáda se dala do pohybu.

Trojka slyšel už delší dobu, že se v EdgeCorpu něco děje. Do jeho pokoje tlumeně doléhaly výstřely, křik lidí a dupot nohou a občas i výbuchy a řinkot, se kterým se hroutily skleněné stěny laboratoří a nenahraditelné vybavení. Na laboratoř kdosi útočil a nedařilo se ho odrazit. Trojkovi to bylo jedno. Otupení z'prášků přetrvávalo a navíc měl pocit, že tohle se ho přece ani v nejmenším netýká.

Ten pocit se ho držel i v okamžiku, kdy někdo vyrazil dveře a vtrhl dovnitř.

„Vy jste profesor...?“ vyštěkla žena se samopalem cizí jméno.

Trojka otevřel oči. Měla divné, bodlinaté vlasy. Dikobrazice. To ona přepadla EdgeCorp. A myslí si, že jsem profesor. Pomalu se posadil. Měl na sobě kalhoty a špinavé boty -prostřelené triko a plášť shodil už včera Nebo to bylo dneska? Čas se mu pletl. Zkusmo zahýbal rukou. Pravačka už byla v pořádku, žebra taky dorostla, jen si bude muset asi tak dva dny dávat pozor, než ztvrdnou.

Dikobrazice netrpělivě mávla zbraní. Co jí mám říct? Koho zabije spíš, profesora nebo mutanta?



„Nejsem profesor,“ řekl, „jsem Trojka, ten mutant.“

Hlaveň se kupodivu sklonila „Vážně?“ zeptala se Dikobrazice.

„Profesor je mrtvý.“

„No výborně. Tak to tomu tady vlastně nikdo nešéfuje,“ zaradovala se a začala vykřikovat do mobilátka rozkazy. Trojka se mezitím trochu probral a svěsil nohy přes okraj postele.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ práskla otázka jako rána z pušky.

Podíval se po ní pohledem, který se vůbec nehodil k profesorově tváři: „Sbalit se. Už tady nemám co dělat.“

„Tahle laboratoř mi teď patří,“ naštvála se Dikobrazice, „tak mi patříš i ty.“

Trojka zavrtěl hlavou, postavil se a došel ke skříni ve stěně.

„Tak mě zabij,“ řekl a trochu doufal, že ta zbraň, která mu míří mezi lopatky, opravdu vystřelí. Nestalo se tak.

„K čemu by mi byla tvoje zdechlina Potřebuju tě živýho.“

Trojka si oblékl profesorovo černé triko, z hloubi skříně vylovil objemnou kabelu přes rameno a nacpal do ní džínovou košili.

„Měla bych pro tebe práci,“ řekla Dikobrazice, vyvedená jeho chováním z míry. . . .

„To nabízej mým klonům,“ odsekl Trojka a vyrazil k pokojíku Sedmičky.

„Kdo to je?“ namířila Dikobrazice do vyděšeného obličejíčku.

„Telepatka číslo sedm. Úplně blbá,“ podotkl Trojka a cpal

si do kabely léky a lahvičky se syntetickou mutantskou potravou. Moje-moje-bojim-moje, opakovala Sedmička do zblbnutí. Trojka ji ignoroval stejně jako Dikobrazici.

„Proč nejsi jako ostatní mutanti?“ rozkřikla se. „Mutanti jsou skvělí, protože poslouchaj. Všichni poslouchaj, protože musej. Proč ty ne?“

Přehodil si kabelu přes rameno a rozhodil ruce: „Protože jsem nepovedený zmetek určený k likvidaci. A pokud mě nehodláš zabít, jdu pryč.“ Vykročil ke dveřím.

Dikobrazice mu zahradila cestu a přitiskla zbraň na břicho.

„Musíš mířit výš,“ poučil ji, „tohle mě nezabije.“

Zaklonila hlavu a dlouho se mu dívala do očí. Potom ustoupila stranou.

„Pustím tě až zítra Dneska z laboratoře nikdo nesmí,“ varovala ho a už se na něj nepodívala.

Ohromný vlkodlak zvaný Wolfi ho sledoval prázdným pohledem poslušného idiota.

Trojka ležel v malém pokojíku, který zůstal po ranní bitce opuštěný. Tahle místnost měla okno. Noc byla temná, mezi mraky zářilo jen pár hvězd a žádný ze tří měsíců nebyl vidět.

Převalil se na posteli a zabořil hlavu do polštářů. Byl zase nadopovaný prášky, ale cítil se mizerně. Křičela Kdesi na samém prahu jeho vědomí bezhlasně křičela Sedmička Dikobrazice zabrala profesorovo apartmá se vším všudy a teď si užívala práv vítěze. A Sedmička křičela. Ozývala se v jeho hlavě a řvala, bezhlasně a monotónně jako to dítě číslo šest, řvala, protože neznala jiný způsob komunikace, křičela, protože křik byl její poslední bariérou před bezbřehým oceánem šílenství.

Ať mlčí! Ať už sakra mlčí. Copak ji nikdo neslyší? Otočil se a zadíval se na hvězdnatou oblohu. Prý jsou tam i jiné světy. Dokonce se říká, že jsme sem z nějakého příšli. Jestlipak tam taky mají mutanty? Kdo ví, jestli tam také po nocích křičí...

Zavřel oči a stiskl si rukama hlavu. Ať mlčí! Ať mlčí! Ať už sakra nerve. Copak ji nikdo neslyší?

Obloha byla pokryta nízkými šedivými mraky a ze slunce zbyla jen nezřetelná světlá skvrna Slabě, ale vytrvale mrholilo.

„Vůbec ti nerozumím. Opravdu si to nechceš rozmyslet?“ zeptala se Dikobrazice. Za ní jako ochranka stáli Šéf a Wolfi a před ní, vedle otrískaného terénního auta, Trojka Měl tvář jednoho neznámého vojáka, který tu včera padl.

„Postarala bych se o tebe,“ dodala smutně.

Trojka mlčel. Vítr se zatočil a chrstl všem do tváře spršku vody.

„Ty tvoje léky ti nevystačí ani na tři roky. Co bude potom? Nejspíš zešílíš a lidi tě zabijí. Co s tím hodláš dělat?“

„Doufat, že mě zabijí dřív, než zešílím,“ řekl Trojka a nasedl.

Mrholení se proměnilo v hustý, lezavý déšť, ve kterém se jeho vůz rychle ztratil.